

פרשת נצבים

חלוקה ע"פ פיסוק הטעמים

"ככל אלות הברית הכתובה בספר
התורה (טרחא) הַזֶּה" (כט,כ), וכן בהמשך
הפרשה "כי תשמע בקול יי אלהיך
לשמר מצותיו וחקתיו הכתובה
בספר התורה (טרחא) הַזֶּה" (ל,ג) -
בשניהם הטעם המפסיק טרחא (טפחא) נתון
תחת המילה "התורה" נמצא שהמילים
"ספר התורה" דבוקים זה לזה והמילה
"הזה" אינה מתייחסת למילה "התורה"
שלפניה שהרי יש טעם מפסיק ביניהם אלא
מתייחסת למילה "הספר" שלפני-כן, ולכן
באה בלשון זכר - בספר הזה - כלשון הפסוק
"הכתובה בספר הזה" (פסוק יט ופסוק
כו).

אבל בפרשת קללות בפסוק "גם כל-חלי
וכל-מכה אשר לא כתוב בספר
(טרחא) התורה הזאת" (כת,סא) הטרחא
נתונה תחת המילה "בספר" ונמצא שהמילים
"התורה הזאת" דבוקים זה לזה לכן באה
"הזאת" בלשון נקבה כפי שבאה בפסוק
"וזאת התורה אשר-שם משה" (ד,מד).

עין רש"י ז"ל ומ"ש כאן.
מכאן מסתבר שבפסוק שבסוף פרשת וילך
"את-דברי (טרחא) השירה הזאת"
(לא,ל) הטרחא נמצאת תחת "את-דברי" כפי
שהוא בתנ"ך קורן ובתיקון סופרים המדויק
איש-מצליח ולא תחת "השירה" כפי שהוא
באיזה ספרים שאז היה צריך להיות כתוב
את דברי התורה האלו.